

POSTANOWIENIE

Dnia 23 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 23 stycznia 2018 r.,
w sprawie **K.Ł.**,
skazanego z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 25 § 2 k.k.,
kasacji, wniesionej przez obrońców skazanego,
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...],
z dnia 4 lipca 2017 r., sygn. akt II AKa [...],
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Z.,
z dnia 7 grudnia 2016 r., sygn. akt II K [...],

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami procesu w postępowaniu kasacyjnym obciążyć
skazanego.**

UZASADNIENIE

K.Ł. został oskarżony o popełnienie zbrodni z art. 148 § 1 k.k.
Wyrokiem Sądu Okręgowego w Z. z dnia 7 grudnia 2016 r., sygn. akt II K [...],
oskarżony K.Ł. został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 148 § 1
k.k. w zw. z art. 25 § 2 k.k. i za to – przy zastosowaniu art. 60 § 1 i § 6 pkt 2 k.k. -
wymierzono mu karę 5 lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 46 § 2 k.k.
zasądzono od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej Ż.G.F kwotę 10.000
zł tytułem nawiązki.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli Prokurator Rejonowy w B. oraz obrońcy oskarżonego.

Prokurator zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego i wnosił o jego uchylenie oraz przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego jej rozpoznania.

Obrońcy oskarżonego w swojej apelacji podnieśli zarzuty obrazy prawa procesowego (art. 2 § 1 pkt 1 i § 2 k.p.k., art. 6 k.p.k., art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. oraz art. 366 § 1 k.p.k.; art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k.; art. 171 § 1 k.p.k. w zw. z art. 391 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k.; art. 6 k.p.k. w zw. z art. 171 § 6 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k.) i postulowali zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie jego zmianę poprzez uzupełnienie opisu czynu i przyjęcie, że oskarżony działał w warunkach silnego wzburzenia usprawiedliwionego okolicznościami zamachu, a w konsekwencji uznania go za winnego popełnienia przestępstwa z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 25 § 3 k.k. i umorzenie postępowania, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 4 lipca 2017 r., sygn. akt II AKa [...], zaskarżony apelacjami wyrok Sądu Okręgowego w Z. utrzymał w mocy.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 4 lipca 2017 r. wnieśli obrońcy skazanego K.Ł., którzy podnosząc zarzuty obrazy przepisów postępowania (art. 6 k.p.k. w zw. z art. 77 k.p.k., art. 117 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 450 § 3 k.p.k.; art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 2 § 1 pkt 2 k.p.k., art. 6 k.p.k., art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k., art. 193 § 1 k.p.k. oraz art. 201 k.p.k.; art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. w zw. z art. 452 § 2 k.p.k.; art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.), we wnioskach końcowych postulowali uchylenie zaskarżonego wyroku oraz utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym, albo też umorzenie postępowania w oparciu o przepis art. 17 § 1 pkt 4 k.p.k.

Prokurator Rejonowy w B. w pisemnej odpowiedzi na kasację obrońców skazanego K.Ł. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Na wstępie przypomnieć należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia skierowanym przeciwko orzeczeniu wydanemu przez sąd odwoławczy na skutek rozpoznania środka odwoławczego. Celem postępowania kasacyjnego jest bowiem wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych naruszeń prawa, ale o charakterze rażącym, a jednocześnie takich, które mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Możliwość wniesienia skutecznej kasacji jest zatem istotnie ograniczona. Postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ponawiać ma kontrolę odwoławczą. W toku tego postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary.

To ogólne przypomnienie zasad i granic postępowania kasacyjnego stało się niezbędne wobec zarzutów podniesionych w wywiedzionej przez obrońców skazanego K.Ł. kasacji i treści jej uzasadnienia, w których w znacznej części skoncentrowano się na polemice z poczynionymi w sprawie ustaleniami faktycznymi. Wydaje się wręcz, że skarżący chcieliby spowodować ponowną weryfikację poprawności zapadłych w sądach obydwu instancji orzeczeń poprzez ponowienie kontroli apelacyjnej, a przecież nie ulega wątpliwości – o czym była mowa powyżej – że nie temu kasacja służy i nie takie są jej cele. Trzeba przy tym zauważyć, że skarżący mają tego świadomość skoro podnoszą, że rzeczywiście powtarzają niektóre argumenty podniesione już wcześniej w apelacji, albowiem Sąd Apelacyjny jej nie rozpoznał zgodnie z dyrektywami wynikającymi z art. 433 § 2 k.p.k. Z takim jednak stanowiskiem obrońców nie sposób się zgodzić.

Odnosząc się do pierwszego z postawionych w kasacji zarzutów (pozbawienie skazanego możliwości korzystania z pomocy dwóch obrońców w rozprawie apelacyjnej, na skutek nieuwzględnienia złożonego przez adw. P.K. wniosku o odroczenie rozprawy apelacyjnej w dniu 14 czerwca 2017 r. z ważnych powodów osobistych – obraza art. 6 k.p.k. w zw. z art. 77 k.p.k., art. 117 § 1 i 2

k.p.k. oraz art. 450 § 3 k.p.k.) należy zauważyć, że rozprawa apelacyjna o której mowa w tym zarzucie została wyznaczona na dzień 20 czerwca 2017 r., co w tym wypadku przywołaną datę 14 czerwca 2017 r. należy chyba uznać za oczywistą omyłkę pisarską autorów kasacji, skoro taką datę nosi jedynie wniosek o odroczenie terminu rozprawy. Nie w tym jednak oczywiście tkwi istota sprawy. Otóż, adw. P.K. o terminie rozprawy apelacyjnej – wyznaczonej na dzień 20 czerwca 2017 r. - został zawiadomiony w dniu 25 maja 2017 r., natomiast wniosek o odroczenie rozprawy apelacyjnej złożył dopiero w dniu 14 czerwca 2017 r. Sam skazany K.Ł. na rozprawie apelacyjnej stwierdził, że „ustanowił dwóch obrońców w swojej sprawie z prawem do substytucji bez ograniczeń”. Skoro zatem na rozprawę stawiał się drugi z obrońców – adw. A.P., a adw. P.K. nie ustanowił substytuta, chociaż w kontekście nawet samego oświadczenia złożonego w tym zakresie przez K.Ł., mógł i powinien to uczynić (zob. art. 25 ust. 3 ustawy z 26 maja 1982 r. – *Prawo o adwokaturze*), a wcześniej ww. obrońcy w toku postępowania wzajemnie udzielali sobie substytucji, to stanowisko Sądu Apelacyjnego wyrażone w postanowieniu o nieuwzględnieniu wniosku obrońcy oskarżonego o odroczenie rozprawy (k-1611v), należy uznać za trafne. W niczym przy tym nie wykazano (poza ogólnym stwierdzeniem, że nieobecność współautora apelacji mogła mieć wpływ na jej ocenę przez Sąd Apelacyjny), aby tego rodzaju postąpienie Sądu odwoławczego mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego kasacją jego wyroku. Dodatkowo, już na marginesie, należy zauważyć, że Sąd Apelacyjny odroczył wydanie w tej sprawie wyroku do dnia 4 lipca 2017 r. – na termin publikacyjny stawiał się adw. A.P., natomiast adw. P.K. nie stawiał się, a przecież mógł to uczynić i ewentualnie wnosić o wznowienie przewodu odwoławczego, by ewentualnie przedstawić dodatkowo swoje racje, czego jednak zabrakło.

Kolejny z zarzutów (naruszenie przepisów art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 2 § 1 pkt 2 k.p.k., art. 6 k.p.k., art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k., art. 193 § 1 k.p.k. oraz art. 201 k.p.k. – poprzez nienależyte rozważenia zarzutów z pkt. II.1 i II.4 apelacji, a dotyczących oddalenia wniosków dowodowych zmierzających do ustalenia rzeczywistej przyczyny śmierci pokrzywdzonego P.F. oraz wyjaśnienia okoliczności zniszczenia dowodów rzeczowych w postaci wycinków tkanek narządów), również nie jest trafny. W tej materii Sąd Apelacyjny dokonał rzetelnej i

wnikliwej kontroli odwoławczej zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego i swoje stanowisko w sposób jak najbardziej prawidłowy uzasadnił. Także na rozprawie odwoławczej oddalił wnioski dowodowe co do przyczyny zgonu pokrzywdzonego zasadnie wskazując, że dotychczasowe opinie biegłych w tym zakresie są pełne, a skoro nie ujawniły się nowe okoliczności o istotnym znaczeniu, wymagające wyjaśnienia, czy też ustosunkowania się biegłych, to brak jest podstaw do ich uwzględnienia (*k-1612*). Uważna lektura uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego pozwala stwierdzić, że Sąd ten zarzuty postawione w pkt. II.1 i II.4 apelacji obrońców K.Ł. szczegółowo rozważył i podał przyczyny, dla których uznał je za niezasadne (*s. 9-10 i 13-14 uzasadnienia*). Zbędne więc byłoby powielanie w tym miejscu argumentacji Sądu Apelacyjnego i skarżącym jedynie należy o niej przypomnieć i to dodatkowo w powiązaniu z uzasadnieniem orzeczenia Sądu Okręgowego.

Zarzut z punktu 3 kasacji (obraza art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. w zw. z art. 452 § 2 k.p.k.) ponownie dotyczy oddalenia wniosku dowodowego w celu stwierdzenia, czy schorzenie kardiologiczne oraz warunki w jakich doszło do zdarzenia mogło stanowić samoistną lub współprzyczynę zgonu pokrzywdzonego. Skarżący jakby nie godzą się z tym, że w ocenie sądów orzekających w tej sprawie przyczyna i mechanizm zgonu pokrzywdzonego zostały ustalone w sposób stanowczy (uduszenie gwałtowne w mechanizmie dławienia), a biegli wypowiedzieli się również co do „bytu ewentualnych współistniejących przyczyn zgonu P.F.”. Odmienne twierdzenia w tym zakresie skarżących są całkowicie dowolne, nie poparte żadnymi wiarygodnymi dowodami i należy je poczytać za swoistego rodzaju luźne spekulacje, które w sposób oczywisty pomijają wiarygodne dowody zebrane w sprawie.

Ostatni z zarzutów kasacji (obraza art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.) dotyczy nienależytego rozpoznania przez Sąd Apelacyjny zarzutów apelacji związanych z przyjęciem, że skazany działał z zamiarem wynikowym pozbawienia życia pokrzywdzonego, a nadto zaniechaniu ustalenia, że przekroczenie granic obrony koniecznej spowodowane było stanem strachu i wzburzenia usprawiedliwionego okolicznościami zamachu.

W tym zakresie wystarczy przypomnieć, że to już Sąd Okręgowy w sposób szczegółowy wykazał, że dlaczego przyjął, iż K.Ł. działał umyślnie z zamiarem ewentualnym pozbawienia życia P.F., a także dlaczego jego zachowania nie sposób rozważać w kontekście art. 25 § 3 k.k. (przekroczenie granic obrony koniecznej pod wpływem strachu lub wzburzenia usprawiedliwionych okolicznościami zamachu) lub też art. 148 § 4 k.k. (zabójstwo człowieka pod wpływem silnego wzburzenia usprawiedliwionego okolicznościami). Sąd Apelacyjny także tym zagadnieniom poświęcił wiele uwagi, tak co do zamiaru z jakim działał skazany K.Ł. (w tym także w kontekście apelacji prokuratora), jak i tego, czy w przedmiotowej sprawie winna mieć zastosowanie norma art. 25 § 3 k.k.

Jeżeli zatem Sąd odwoławczy rozpoznał ww. zarzuty apelacji, to tym samy nie obraził art. 433 § 2 k.p.k. Jednocześnie skoro w uzasadnieniu swojego stanowiska wskazał, dlaczego zarzutów i wniosków apelacji obrońców oskarżonego nie uwzględnił, to także nie obraził art. 457 § 3 k.p.k. Rzecz zresztą nie w obszerności uzasadnienia wyroku, ale w jego merytorycznej trafności. Tym wymaganiom uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w pełni odpowiada. Samo natomiast dowolne twierdzenie strony, niezadowolonej z zaskarżonego rozstrzygnięcia, że wywody zawarte w pisemnych motywach wyroku są dla niej niewystarczające, nie może przynieść oczekiwanych przez nią rezultatów.

Skoro więc rozpoznanie apelacji obrońców oskarżonego K.Ł. przez Sąd Apelacyjny były pełne i wszechstronne, dokonane z poszanowaniem wskazań zawartych w art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., a nadto Sąd ten w postępowaniu odwoławczym nie dopuścił się innych rażących naruszeń prawa procesowego lub materialnego wskazanych w kasacji, a co mogłoby mieć istotny wpływ na treść jego wyroku, to wniesioną kasację, jako oczywiście bezzasadną należało oddalić.

O kosztach procesu rozstrzygnięto zgodnie z art. 637a k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. i art. 627 k.p.k.